

Wat begon als een kleine interactie in de hal van een appartementsgebouw in Berchem groeide via een performance in kinderversie uit tot een volle theaterproductie. De drie makers hebben zelfs een nieuw theatercollectief opgericht, en hun naam La Cité Moderne doet nieuwe stadsverhalen vermoeden. Hun eerste productie doet in ieder geval naar meer verlangen.

Een vrouw verschijnt totaal ontredderd aan het raam op zoek naar een dood vogeltje. Even later rijdt ze op haar fiets met aanhangwagentje de zaal/locatie binnen, verontschuldigt zich bij het publiek, begint haar verhaal, installeert zich, stelt vragen, speelt gevat in op de antwoorden en toont een dood roodborstje, de aanleiding van haar verschijning op deze plek. Ze stelt zich voor als Tanya Hravatin, professioneel vogelbegrafster in bijberoep. Ze wil haar beroep verantwoorden, en een uur lang volgt een heerlijke (én overtuigende!) apologie met vele anekdotes en verhalen. Het begon allemaal met haar eerste dode vogeltje in de stad, een roodborstje, Ze kon dat toch niet zo maar laten liggen. Ze moest dat wel begraven, en na het ene dode vogeltje volgt het andere. Want ja, wie doet het anders. Een paar mensen in het publiek, maar dat is veel te weinig, nietwaar. Ze toont en demonstreert haar apparatuur die aan de fiets zijn gemonteerd of van uit een koffer gehaald worden. Haar fiets en kar lijken wel een een Studio Orka in het klein (en dat is heel positief). Uit allerlei kastjes en vakjes komen catalogi, fileermesjes, een beamer, een boormachientje en nog van alles te voorschijn en krijgen een rol in het spel. Haar grote trots is haar vogelboek, haar bijbel. Ze projecteert wetenschappelijke analyses en krantenknipsels, maakt er grote verhalen van en peilt naar de reacties van de mensen. Ze spreekt mannen en vrouwen onder het publiek aan, houdt ze een beetje voor de gek, "ik zie wel dat u naar mijn borstjes loert"; dat alles gebeurt zo charmant ontwapenend. De anekdotes en apparaatjes verrassen en verweven zich als een patchwork tot één groot levensverhaal Grappig en triest, grollig en wijs, tragisch en komisch, met een constante melancholische ondertoon. Janne Desmet zet een personage neer, een mensje met een hoekje af, zo geloofwaardig, zo aandoenlijk. En dat alles in een mobiele installatie (van de hand van de kunstenaars Bruno Herzele en Elke Thuy) met fiets, boekjes, projector, dingetjes en andere verrassende objecten. La Cité Moderne heeft haar eerste ei gelegd, zelfs in twee versies: eentje voor volwassenen en eentje voor kinderen!

(Theatermaggezien.net)

Info: www.huisvanbourgondie.nl, www.huubcolla.be